Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

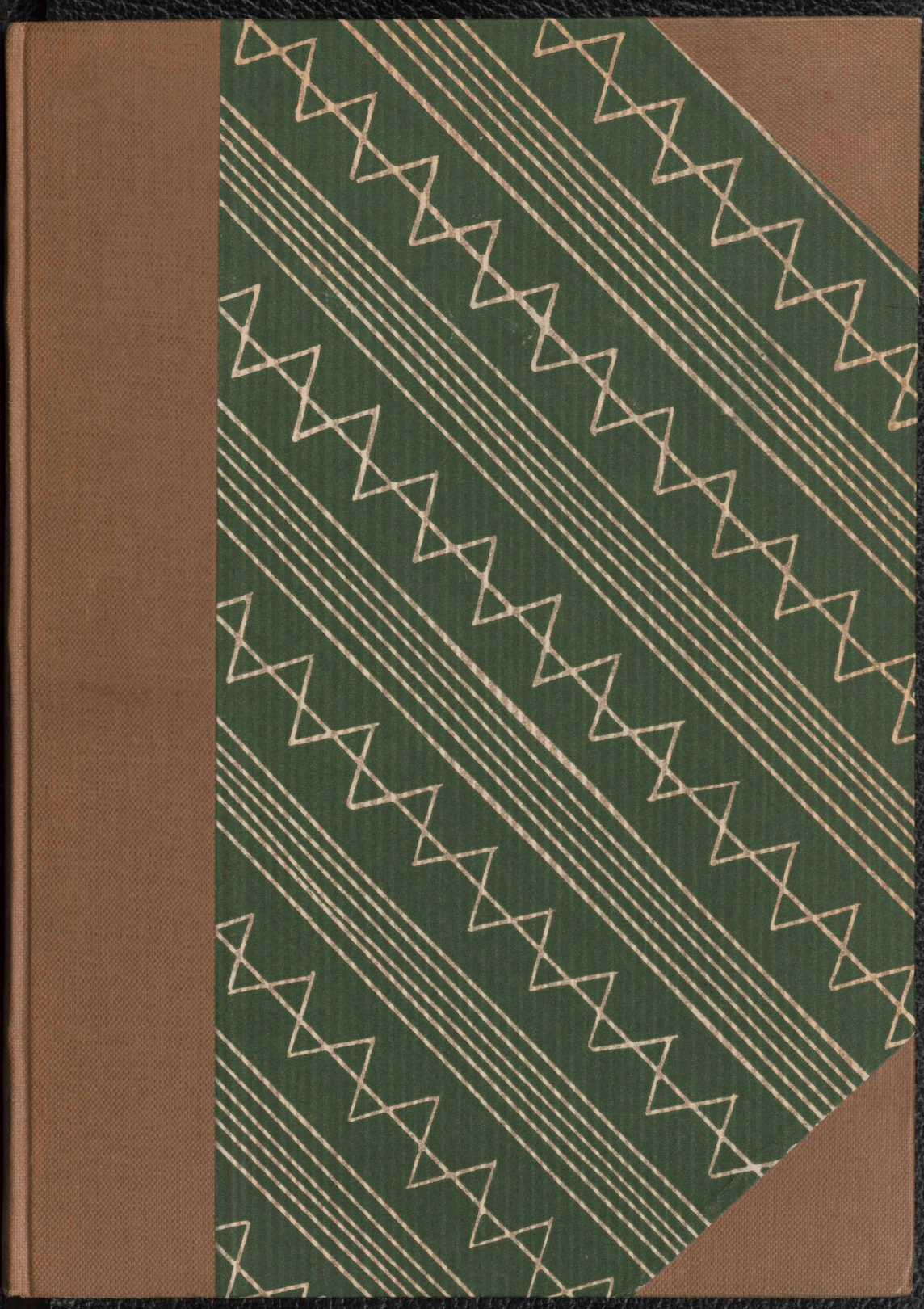
Forfatter(e) | Author(s):	Munch-Petersen, Gustaf.
Titel | Title:	Det underste land.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Nyt Nordisk Forlag, 1933
Fysiske størrelse | Physical extent:	63 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53 - 408/09

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08579 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

KGL. BIBL. KBH.
DANSKE AFD.
~~PIECESAMLING~~

det underste land

af

gustaf munch-petersen

det underste land

Lg 34. 2266

gustaf munch=petersen

det underste land

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

NYT NORDISK FORLAG
ARNOLD BUSCK . KJØBENHAVN
1933

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

indhold

7 tilegnelse
9 med lukkede øjne
10 og gud talte
12 regnen
13 ellen
14 min far
15 aften
16 tal ikke til mig
18 latter
19 vent
20 bekendelse
22 drengens klage
23 kærlighed
24 ikke andet
25 min baby
26 slottet
27 rival
28 sump
29 martyrer
30 en god kvinde
31 ivigtut
32 pigen else
33 du
34 danserinden elisabet
37 tigger
38 nomader
40 til jer
41 blod
44 for sent
46 paa fjældet
47 melodi
48 dans
50 det underste land
52 sang

siciliansk:

57 sommernat
58 sol
59 salvatore bambara
60 brødre
61 santo cacopardi
62 nino

tilegnelse

paa vejen blev
mit hjærte alt for tungt at slæbe
her lagde jeg denne del
ved vejkanten
men ogsaa dette tilkommer dig —
her
stedet, hvor jeg hvilede sidst
og maatte lægge dette —
ogsaa det tilhører dig —
over dine øjne
sidder alle guds smil
roligt afventende
min sikre herliggørelse —

med lukkede øjne

det er som om
ingen strøm kan drukne mig
ingen sorg kvæle mig
helt –
det er som om
kærlighed kommer til mig
over alle have,
fordi en blød streng altid svinger
i mig –

og gud talte

det var ikke gud —

hænderne legede
som børn i vejstøvet,
og hans øjne flagrede som hvide sommerfugle —
og han hviskede —:

hvorfor gemmer i jeres drømme —?
hvorfor bærer i ansigter foran jeres drømme —?
i solen skulde i lægge dem —
i vinden skulde i brede dem ud —,
paa vejene skulde i gaa nøgne under jeres drømme,
at i kunde blive skønne, som de —
ikke med jeres øjne skulde i elske,
ikke gennem haardt glas skulde i se trolddommen —
ikke gennem firkantede smil skulde skønheden sive ud
og blive ædende draaber —
hvorfor gør i krigere af jeres hænder,
vogtere af jeres smil —?

og hans øjne flagrede,
og han talte —:

o, at se hver enkelt drage ud
med sine drømme i oprakte hænder —,
syngende mod solen og stormen —:
elskede, her er alle mine drømme —,
tag —!
ve — ve over angsten —
ve — ve over angsten —
ikke lysten i jeres vagtsomme øjne
skulde i skænke jeres elskede —,
ikke viden, dryppet ud i smil —
se jeres underlige længselsfulde hænder —
fyld jeres hænder med følsomhed —,
og gaa til jeres elskede —,
og sig —:
her er alle mine drømme —,
tag —!

regnen

regnen kom —,
og mændene satte sig paa hug
og holdt deres tøjstumper op under maven
ryggene blinkede som oljepytter i natten
og rokkede frem og tilbage,
for at faa tiden til at gaa —,
deres vaade kinder tyggede solsikkefrø,
mens vandet fossede
og fyldte natten —

tidligt klædte mændene sig paa
og sang til en ren himmel
og tidligt bøjede de sig
under en ny sol —

ellen

ellen —, ikke var det meningen —

ellen, i dag kommer jeg
og henter dig —
læg noget over de dybe saar
i dag —, bare i dag —
jeg henter dig —
du skal —
vi gaar og spiser under træerne —
jeg ved ikke hvor —,
brød — ost — vin —
jeg skal spille for dig —
jeg skal kalde en af de store lallere frem
af den blaa skumring —
ellen —!
en rus vil jeg give dig —,
og naar du vaagner,
(aah, du vaagner aldrig),
flyder smaa bække med unge træer
over de dybe saar —
jeg vil give dig en rus,
at du aldrig finder tilbage —

min far

han vaklede
og jeg fangede hans øjne —
aah som vidunderlig tavse
hjælpeløse fuglehjærter var de
med den store smertes kraft,
som er kunsten,
straalende i et blankt hav —
o svagheden greb mig som en storm
og jeg slog —

en nat, hvor een lampe
samlede al ensomhed,
sprængtes frugten
og hans liv stormede ud i toner
og tvang himlen til graad —
og jeg bed i min tunge
afmægtig —

o, far
to hvide fugle
vogter godheden i min sjæl
med uovervindelig hellighed —:
dine hænder —

aften

jeg klagede —:
større end alt var min elskede —,
større end alt —

og jeg gik —

en aften ved den sovende flod
huskede jeg,
at sangen om den store kærlighed
spilles vidunderligst med to pinde
mod et stykke træ —

tal ikke til mig

saa stille
saa stille —
tal ikke —!

meget meget forsigtigt
maa jeg gaa,
hvis jeg skal finde noget —,
og alene maa jeg gaa,
hvis jeg skal finde noget —

endnu har jeg ingenting fundet —
jeg har hverken
fundet mit hus
eller min elskede
eller mine marker —
de maa være
et sted, hvor jeg endnu ikke har været —
jeg har allerede gaaet meget længe —
maaske har jeg meget længe
endnu at gaa —

og helt alene maa jeg gaa
og saa forfærdeligt forsigtigt
maa jeg gaa,
hvis jeg skal finde noget –
men jeg maa jo
finde et sted at være –

jeg maa jo have et hjem et sted –
jeg ved jo,
at jeg har mit hus
og mine marker et sted –
min elskede kan jo ikke vente altid –
jeg har allerede gaaet meget længe –
tal ikke til mig –
hvis jeg har alt for længe at gaa endnu,
blir det maaske for sent –

stille – stille –!
jeg maa
finde mit hjem –

latter

i fortvivlelse
saarede jeg helligdommen,
som du med templer og alt
havde bundet med kærlighedens traad
under mit hjærte,
og den faldt —
blandt lave stumper
saa jeg dig gaa
for evigt —

længe gik jeg
bærende min daarelatter
rundt mellem ruinerne —
mange kom —
ingen kunde bygge templer —
mange gav —
ingen turde tage latteren —

o gud — gud — gud —
og hvis du en dag kommer tilbage —,
kan jeg ikke kende dig —
ha — ha —

vent —!

hun venter —
intet er for stort —
foroverbøjet sidder hun —
panden stirrer —
natten trækker lange lange
nynnende fløjelsbaand gennem hendes aabne pupiller —
sagte famler næsefløjene
vælgende i overflodet —
intet er for stort —
taalmodigt venter opadvendte haandflader
den første draabe —

bekendelse

præstinde —!
jeg hylder dig —

færdig ligger din skæbne —
sikker
med vældige bolte gennem hele jorden —,
urokkelig, som det, der er sket —,
sikker som faldet —
eet begær
er dit liv —

du ved det store maal —
blandt væltede flasker
og svin
plukker du taarøjet
det store
det eneste —
ravende frelser du
skønheden selv
i verden —
præstinde —!

een gang
i en sanseløs nat
elskede jeg dig
præstinde –

alt kan jeg gøre –:
pine fjender
klage –, juble –
elske mine egne lokker –
præstinde, til dig kan jeg tale –,
du ved det –:
at jeg ikke har valgt min stjerne selv
at jeg aldrig har set min stjerne
at der kun er een stjerne
for mig,
at stjernen findes –

dig hylder jeg –!
ikke kender du barmhjertighed –,
mig frelste du –
præstinde –

drengens klage

hvor kan jeg gemme mig
hvor kan jeg gemme mig,
o i nat vil de alle komme
vil de alle komme fra hele verden —
o findes der ikke
et eneste skjulested
bare et eneste skjulested
til mig
i nat —
jeg er saa bange
jeg dør af angst,
naar ingen synger i hele verden
om natten —

o hvor kan jeg gemme mig
gemme mig bare i nat —
alle de store sange
er døde hjemme
hjemme er ikke flere store sange
nu synger de kun smaa sange
hjemme —

o jeg dør af angst,
naar ingen synger i hele verden
om natten —

kærlighed

jeg kom til den by,
hvor alle mennesker lever –
og jeg saa med stor smerte,
at alle var sekskantede,
tolvkantede eller ottekantede –
de, som jeg ikke kendte,
lo og sagde, at jeg var et æg –
og de, som elskede mig,
blev graa og klagede,
fordi eet enkelt æg
kostede saa mange mennesker –

en kvinde, som aldrig havde elsket,
kom og fortalte mig,
at jeg var født af en langbenet fugl,
som havde mistet sin stemme
ved at se langt bort –
og hun forstod, at hun maatte blive længe hos mig –
en gang hvert halve aar
knækkede skallen
og noget kom ud –,
og der var en ny skal nedenunder –

glad laa jeg i hendes skød
og prøvede alle farver –
og hun sad alene og græd
over, at eet eneste æg
skulde koste saa mange mennesker –

ikke andet

det siger jeg bare
her i græsset
som gynger
synger om bid
her i de mørkegule blomster
her sammen med min lille tromme
jeg hader tynde stemmer
latterlig høje stemmer
jeg selv har en smuldrende mumlen
det siger jeg bare
at du skal blive her
blive her —
du mister noget
hvis du gaar nu
gaar du nu?
hvis du blir her
ved ingen, hvad der kan ske
se min lille tromme
den er en stor stor sjældenhed
hvis du taler nu
kvæler jeg dig —

min baby

naar du ikke
kan elske min baby,
er alt ligemeget —

det er ligemeget,
at du aldrig sover —,
at dine træk borer
som rødder, der aldrig naar ned —,
at du elsker mig —

dag og nat
dag og nat
tæller min baby
mit hjærtes stumper,
ordner dem paany —
naar min baby sover,
er jeg
ingenting —

uden at elske min baby,
vil du aldrig faa mig at se —

slottet

du min lille pige –,
du er selve det stumme land –,
hvor vejene, som intet navn har,
fører rækker af lastdyr
gennem døgn opad
med tildækkede byrder til slottet –

og langt langt nede
en vældig vældig milevid slette
med hjorder af gumlende blankklovede bisonokser –
gumlende – tyggende –
skiftende ben – og solen bager roligt –
slette og slette og bisonokser –
og flad sol –
græsset kilder vinden under maven –
bisonokserne tygger –

men inderst –!
højt højt op ad smalle stier –,
i det stumme land –
o hvem har set slottet –?

rival

svag og god er du –
jeg vil skære din hals
i et kort og let snit –,
og glemme dig –
men ikke hjælper det min elskede –
du gav hende alt,
hvad du havde –
jeg gav hende mere –
jeg gav hende noget stort,
som jeg havde –
ikke alt –
ikke fører jeg guds haand –
men jeg,
ikke du, har synkende, druknende
slugt vand af floden, hvis bredder
er guds læber bøjet over jorden –
hos dig kunde min elskede sove
uden frygt –
du er svag og god –
i et kort og let snit vil jeg skære din hals –,
jeg vil ikke kende dig
jeg taler ikke dit sprog
du kan ikke se, hvad du har gjort –
men det er nødvendigt, at du dør,
saa at jeg kan glemme dig –
jeg ved ikke om jeg elskede hende,
men det var min kvinde
i verden –
dø –

sump

jeg har en sjæl –
i over et aar
har jeg vendt og drejet den,
vredet og glattet den ud –

jo mere jeg skrubbede,
jo renere blev den –
jo mere jeg stak,
jo mere sved det –
og jeg bemærkede dette
med uro og alvor –

i mellemtiden
sprøjtede mit legeme
unyttig sæd
over uskyldige –

martyrer

i, som kuede jeres munde —,
tvang jeres øjne udad —,
ogsaa jeg
elsker jer,
der først vendte pisken
mod egne drømme
og sagde: lig!
og saa rakte sværdet
over
de smaa og faldne
mod de store frække —,
glemmende egen graad
for andres nød —
jeg elsker jer —

o at i maatte leve
til de,
som i nu gir brød
kommer for at kræve
ogsaa jeres drømme og jeres graad —,
og i kan kaste pisken
og gi alt —

en god kvinde

din bitterhed
er løgn —
din uegennytte
hægen om saar —
du er født —!

du vil ikke tage almisser —
hvad har du at give —?
hvad har du —,
som du ikke har faaet —?
se din hellige pligt
mod dig selv, som du har faaet —
tag —!
hvad har du at give —,
hvad har du at dræbe —?
du har dig selv —

ivigtut

de hundrede mand
graver sten
i elleve timer —,
og fylder store skibe
og fremmede aktionærer,
som de gir fa'en —
(elleve timer —)

og de hundrede mand
hælder champagne
i sjæle,
som længslernes by
burde frygte,
og ikke kunde fylde
for to aar siden —

og de hundrede mand
rejser hjem
(efter to eller tre aar)
med længsler
tunge som stenbunker
og uberegnelige som isfjelde —

og de hundrede mand
sejler frem og tilbage
(saa længe de kan)
med deres mystiske sjæle,
som de ikke kan
gi fa'en —

pigen else

engang blev du skræmt —
nu sidder du med friheden —
dit hjærte vejer intet —,
o du er fri —

— — —

altid holder du dit røgfarvede smil
op foran øjnene,
før du ser paa de andre,
som ikke kender skrækken
for stumme dyr —

nu sidder du med friheden —,
dine øjne er trætte
som en kos nakke
af at smile —

du

døende laa den lille —
et tyndt skrig —
minutter som millioner af modbydelige fluer —
gloende hamrede angsten smaa tindinger —
kynisk langsomt gik du
hele natten —
malede du skrækkors —,
time efter time —
smaa øjne — smaa fingre
overgav sig stump efter stump
til fluerne —
du hæklede sorte sløjfer
og bandt dem sindigt
om hver enkelt lille glæde —
iturevne smaastumper af skrig fejede du ud
med træt mine —
døende laa den lille
endnu om morgenen —
saa brast din taalmodighed —,
genert smilende sagde du: kom —
og sammen gik i ud
paa en ny eng —
under græsset
vred jorden sig i tykmavet latter —
og solen kom
som en blankøjet ko
og slikkede den lille i nakken —

danserinden elisabet

elisabets sjæl
havde ben som de dybe toner
i en violoncel
med fødder, der dansede —

men hendes fader
med det blonde skæg
døde,
og elisabet græd altid —

hendes taarer var store
som gennemsigtige kugler
af champagne —
og disse taarer lokkede
mændene med de trefjerdedels sjæle —

og elisabet
gav hver enkelt af mændene
en stor taare,
for at de kunde lægge den
omkring deres smaa hjærter
og blive store mænd,
som hendes far —

men da hun ikke
kunde elske dem,
gik de efterhaanden bort,
(og skønne, fordi de havde
en champagnetaare omkring sjælen)
og elisabet græd
og kunde ikke danse,
naar hun ikke elskede —

til sidst kom
den skønneste af alle mænd,
(lokket af taarerne),
den vidunderlige digter
uden sjæl —
og han elskede elisabet
med sit legeme,
som var visere og herligere end nogen sjæl —

men en nat,
hvor elisabet for første gang
havde danset,
huskede hun,
at hendes far med det blonde skæg
havde haft en stor sjæl —
og saa kunde elisabet ikke mere
elske den vidunderlige digter —

og han gik —,
vild af sorg
og tog elisabets sjæl med sig,
da han gik —,
elisabets sjæl,
som havde ben som de dybe toner
i en violoncel
med fødder, der dansede —

og den vidunderlige digter
blev ogsaa siden altid elsket —,
(fordi han var saa vidunderlig skøn),
men hele hans liv
laa elisabets sjæl i hans bryst
og græd sine store taarer —
og elisabet døde,
fordi hun ikke kunde danse
og elske uden sjæl —

tigger

hvad skriger du for –
dit satans fjols,
din slatne bugfylder –
hvad i helvede skriger du for –
kan du ikke hjælpe dig selv,
din blege hjulbenede stodder –,
saa springer jeg selvfølgelig
ud mellem hajerne
og hiver dig i land –
dit røvhul –

nomader

som nyfødte børns fødder
er jeres øjne under længselen –
gaa –!
gaa –!
langs de underligt talende floder,
som føder skovene
og fylder dem med svar –
o, skovene,
der kryster floderne
som lyttende melankolske slanger –,
og trækker himlen ned over sig
med døve urokkelige arme –
gaa –!
maaske finder i der
en vældig kvinde
med herlige syngende fødder
og hvide øjne –
eller
bjærge af sovende mænd
med røde brændende sanser
imellem sig som baal –
eller
rædselsgrebne børn
med ansigter af haardtbrændt ler –,
og hænderne knugende om smaa plettede sten –

eller i finder
den fede gud,
hvis taarer hamrer syndflodsglæde
mod sumpplanters haarde blade –,
hvis smaa øjne smiler,
mens taarerne trommer som fortvivlede tænder
hurtigere og hurtigere –

gaa –!
altid finder i noget –
(ikke helbredelsen –)
ser i ikke, at jeres sygdom
er større end alle andre –
o, mange er i –,
i, som har smitten –
gaa –,
og giv jeres uendelige uro over jorden,
altid finder i noget –

til jer

det er til jer,
jeg taler —!

hvad er
drømmende dyr
og stor glæde
mod larmen
fra rasende maver
og forpinte køn —?

idioti —!

ikke
raser min mave,
og altid har jeg elsket,
og ikke kan jeg stille larmen —

men det er
til jer, jeg taler —!

— — —

en fjern aften,
naar i sidder roligt
med fælles sejr imellem jer —,
finder i maaske
en anden hunger i blodet,
en ny længsel,
der taler om mærkelige dyr
og stor glæde —,
og kræver ny kamp —

blod

en søndag morgen
gav du blod
til din mest elskede drøm –

dit legeme sang om stor lykke –,
drømmen døde –,
og du fødte mig –

mor, den døde –,
drømmen –
det var mig, du fødte –,
o du gav drømmen dit blod –
– – –

mor –!
blod –!
mit hjerte er ikke sten –
mit hjerte
er
ikke sten –

o, jeg ser –:
blod er ikke dejlig elskov –
blod – blod
er kobberlænker –

– – –

kære mor —, ikke er jeg drømmen —
mor — hvorfor snor dine evigt rastløse fingre
taalsomme lokker —
for mig —?
hvorfor ser din sjæls øjne
altid vaagende
endeløse marker, hvide af ben —?
hvorfor bøjer ørneryg knæ
for uværdige guder —?
hvorfor græder du — mor —
for mig —?
kære mor —,
saa du ikke, at drømmen døde —?

— — — .

min mor —!
elskede — rejs dig —
se vejen —!
(o se ikke altid
flaskerne
grinende kvinder
sult —
se ikke altid gruset, stenene —)
se vejen —!
se den vej, som jeg gaar, som du fødte
søndagen, da dit skød var livets syngende mund —

— — —

mor — hvorfor ønsker du mig
søvnen
mætheden
usaarligheden —?
giv mig kraft, mor —,
af det mod, du fik
hin søndag —,
da du ikke saa,
at din skønneste drøm døde —
og mor — mor
engang,
naar jeg har fundet vejens halespids
dybt inde i det underste land,
skal vi mødes
og som en dobbelt draabe flyde ud i søen,
som er livets øje —!
kære mor —

— — —

o, mor —
at du gav drømmen dit blod —
o, stakkels, elskede mor —
store mor —

for sent

gennem denne nat
hører jeg
dronningens øjne kalde —

men dronningen sover
blandt palmevinde —
det er kun
hendes øjne, der kalder —

dronningen har ikke mere
brug for mig —
det er mig, der behøver
hende —

— — —

let at finde sydens maane —
men jeg har ødelagt min elskov —
den er ikke mere til at stole paa —
men jeg vil sende min maage
som en hvid streg
den, som er tilbage —
og haabe alt —

for
gennem denne nat
hører jeg
dronningens øjne kalde —

— — —

dronningen kalder jo ikke —
det er mig, der behøver
hende —

paa fjældet

(fragment)

bare for at binde mig
tog hun min blomst —

med dolken
med dolken
stak jeg hende —
ha — ha — ha —

ensomheden er stor —
ved du,
hvor de nye blomster er —,
dolken min —?

melodi

hør —!
hør den saarede mand
svinge langsomt
langsomt og vegt
med en stor palme
han svinger
palmen strækker sig bøjende
palmen rejser sig
palmen svinger
længere tyndere lysnende
svinger
krympende tætnende
synkende
langsomt i fjern vellyd
over en raslende sø af sorte hjerter
smalle bølger af flade skinnende hjerter
hurtigt trillende ebonitbølger
snublende klingende
sporløst forsvindende
lav brænding —
palmen svinger
til spinkle hænders klage
kaster sølvskygge
af flimrende fjern trompetdans
over søen —
svinger —
flygter —

dans

lad mine ører i fred
for din smerte
lad mine øjne i fred
for din smerte —!

jeg har en hel
verdens sorger
forbandelser
og vildskab
et sted —
en hel forbandet verdens vilde sorger
har jeg —
jeg danser
jeg danser —

lad mig i fred —!
jeg har
alle slags elskov
i en herlig stue
med sort dør —

nu
er der tænder i navlestrengen —
gaa væk
gaa væk
nu danser jeg —
en fed streg tværsover —

lad mig i fred
jeg har et dybt saar —

o, nu danser jeg
alene —
nu gaar det
nu danser jeg
alene —

nu falder alle haver
det, som er færdigt,
ler —

det underste land

(til fannie hurst)

o stor lykke
stor lykke har de faaet.
som er født i det underste land —
overalt kan i se dem
vandrende
elskende
grædende —
overalt gaar de,
men i deres hænder bærer de smaa ting
fra det underste land —

— — —

o større end alle lande
herligere
er det underste —
opad vrider jorden sig
i en spids —
og nedad
udad synker det tunge
levende blod
ind i det underste land —

— — —

smalle forsigtige fødder
og tynde lemmer
og ren er luften
over de aabne opadstigende veje —
i lukkede aarer
brænder længselen hos dem,
der er født oppe under himlen —

men o
i skulde gaa til det underste land —!
o i skulde se folket fra det underste land,
hvor blodet flyder frit mellem alle —
mænd —
kvinder —
børn —
hvor glæden og fortvivlelsen og elskoven
tunge og fuldmodne
straaler i alle farver mod jorden —
o jorden er hemmelighedsfuld som en pande
i det underste land —

— — —

overalt kan i se dem
vandrende
elskende
grædende —
deres ansigter er lukkede,
og paa indersiden af deres sjæle sidder jord
fra det underste land —

sang

gudebarn, som jeg elsker —!
hvormange skal jeg slaa —?

skal jeg altid komme
til dit smil, som siger:
stakkels dræbende gudemenneske —?

de kan jo ikke lide
kun bløde —
kun prøve —
kun dø —

hvorlænge gudebarn —?
skal mit solhjerte altid strejfe
altid komme
altid være for langt borte
til at kunne høres
af dig o gudebarn, som jeg elsker —?

aah
flodgraad
sanggraad —
hulkende hulkende
vished om alle nætter
og alle bølger —
altid leve
mellem døde menneskesmerter uden melodi
uden lidelse
uden hellighed —?
gudebarn, som jeg elsker
hvormange skal jeg slaa —?

du har min tone
i glasbløde havstængeltanker om din hals —
smil ikke mer!
mit solhjerte vil gaa ind
i din mund nu
og skænke dig det sidste raab
elskede gudebarn —!
mine kurve er fulde
vi lever evigt bagefter
vi har allerede glemt
solhjerte
menneskedrab
gudebørn —

SICILIANSK

sommernat

en hvid ugle
sejlede lydløst
imod en cypres —,
og fire stjerner
gik samtidigt ud af himlen
og lagde sig paa havet —
fra den øverste bjærgtop
skreg et æsel
en raa stinkende tone
om fortvivlet uret —

sol

i middagssolen
synger en stillids
i et bur paa størrelse med en hat —

gennem nedrullede tremmer
siver bleg sang —
tynde stemmer synger
bøjet over sicilianske broderier —
langs hvide og gule traade
drypper ordene —

— — —

sekstenaarige — syttenaarige —
tremmer mellem dem og middagssolen
og morgensolen og skumringen —

og en nat
kaster du vel grebet af angst
din portnøgle ned i en maanefyldt gade,
at du maa se
mandens vinstokke vride sig
i middagssolen —

salvatore bambara

alle sang –

salvatore bambara
sad alene
og saa paa sine hænder –
saa løftede han øjnene
smilende
lyttende –
o de er glade
og det er mine ord, de synger,
og ingen ved det –
mine –,
og ingen ved det –,
o herligt –!

brødre

de vogtede geder
og jeg bredte mine fødder i solen
paa capo san andreae –
sortøjet, syvaarig og smilende
kom den ældste og tiggede cigaretter –
da han gik,
slog han tre saltomortaler
og lo –
brunkindet, taarestribet
kom den lille
og lagde sukkende fem gule blomster
ved mine fødder
paa capo san andreae –

santo cacopardi

du venter paa natten —
dit blod koger roligt boblende
i solen —,
listende ler dine tænder
skarpt og hvidt —,
legende glider din gang —
legende sikkert
hænger dit legeme mod muren
hele dagen i skygge —
dybt i kolde pupiller
græder fortvivlet et barn
glemt —,
til døden træt —
din sjæl har du glemt
hvad du skal gøre med
for solens stærke farver —
du venter paa natten
for at leve —
i solen smiler du
som himlen uden skyer —
i mørkets store frihed,
hvor kattene elsker hinanden,
leger du
alvorligt som drenge
uden ro —

nino

han blev fundet under citrontræerne –
han blev tvangsgift nittenaarig –
han mistede sin manddom ved marne –
og han føder elleve tiggere –

inderligheden
i flygtende elefanters løb –:
din gang –
tavse, hungerfri
dine øjne sover under faraopanden –
og med elskerhænder serverer du kaffe –

i cafe nuovo
sidder mænd og kvinder –
og mændene
slaar
pengene i bordet –,
og kvinderne sidder tavse –
og nino bukker –

og en aften vendte sig amerikas millionskøge
mod sin nye millionær
og skreg som en kælling —:
»gaa —!«
og hjælpeløst bed hun
i hummerrøde negle
som en dreng —

og ninos øjne
sov tretusenaarig faraosøvn —,
og tjeneren nino bukkede —

Hans Jørgensens Bogtrykkeri
København

Hans Jørgensens Bogtrykkeri
København

Jata 128195